

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukes és Mezei, Goldberger A., Eckstein Berndt; Bécsben: Daube G. és társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukes M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

124. szám.

Brassó, Kedd, november 1-én.

III. évfolyam 1887.

Árucarnok.

Brassó város tanácsa feltámasztott halot-
taiból egy eszmét, egy tervet, mely az egye-
dülti iparunk és kereskedelmünk emelésére.

Ez eszme az árucarnok.

Egy éve annak körülbelől, hogy az e z-
me újból fölmerült városunkban s a városi ta-
nács, illetve képviselő elé is jutott. A cél az
volt: értékesíttessék a paragon heverő áruhá-
rendeltetésének megfelelő módon, azaz bocsát-
tassék át árucarnok számára.

Akkor a tanács és képviselő — hogy mi-
okból, nem feszegetjük — más nézetet volt s
többek között azon végzést hozta, hogy nem
adhatja át az épületet, mert ott az u. n. czél-
beli mestereknek megszerzett jogaik vannak s
így a város hatóságának nincs fölötte rend-
kezési joga.

Az akkor volt. Azóta ez a jog megszűnt
és a városnak van rendelkezési joga. Legalább
úgy véli a tanács, hogy van. Nem is kétel-
kedünk benne, sőt örvendünk e jognak, leg-
alább az árucarnok eszméjének kivitele keve-
sebb akadályba fog ütközni.

Nem is azért hoztuk ezt itt fel, mintha
talán ellenséges álláspontot akarnánk elfoglalni
az árucarnok létesítése tárgyában. Sőt ellen-
kezőleg, örvendünk az eszme felkarolásának.
De felhoztuk csupán azért, hogy reámutassunk
vele, mily föltűnő a mi tanácsunk. Mert vagy
a megtagadó végzés indokai a helyesek s az
iparosoknak ott csakugyan vannak megszerzett
jogaik, a melyek fölött természetesen a város
hatósága nem rendelkezhetik; vagy helyes a
második feltevés, hogy jogokról ott szó sem
lehet s az egyedüli rendelkezési jog a város
hatóságát, mint tulajdonost vagy hagyaték-
kezelőt illeti. — Mi nem kutatjuk a jogot, de
azt tudjuk, hogy mindkét eset egyszerre lehe-
tetlen. Pedig úgy állítottott oda a tanács és
képviselet által.

Ily baklövésnek egy városi hatóságnál
előfordulni nem volna szabad, mert ez megin-
gatja a közigazgatásba vetett bizalmat s egye-
nes blamage úgy a tanácsra, mint városi kép-
viseletre.

Álljon azonban ez a jog bármint is, mi-
előtt a város belemenne a dolog meritumába,
szükséges volna tisztázni ezt a kérdést. Ez az
első. Ettől függ minden. Csak ha ez a kérdés

minden kétséget kizárólag tisztázva van, ak-
kor lehet hozzáfogni a terv létesítéséhez.

Természetes, hogy itt legelőször fölmerül
az a kérdés: miként s mily alapon? A néze-
tek el fognak térni. Az egyik rész iparos szö-
vetkezeti alapon fogja akarni; a másik kivi-
teli csarnok alakjában; a harmadik áruközve-
títő irodával kapcsolatosan, s így tovább. —
Nem helyeselhetjük a tanács azon eljárását,
hogy véleményadásra kéri fel az egyes iparos-
egyleteket. Ez nem az utja-módja ily nagy
horderejű fontos kérdés megoldásának.

A tanács így nem nyer teljes összképet.
A legjobb mód erre a szaktanácskozmány. A
kormány minden fontosabb reform intézmény
s vállalat életbeléptetése előtt szaktanácskoz-
mányokat tart. Meghallgatja a legkülönbözőbb
szakvéleményeket. A szóbeli tárgyalás mindig
előnyösebb az írásbelinél. Itt tisztázódnak az
eszmék s a tárgyalás menetéből végre alkot-
hatni mégis tisztább képet az írásbeli nyilat-
kozatokénál.

Azt hiszszük, ily utat kellene követni a
tanácsnak is: összehívni a különféle iparos-
egyleteket s társulatokat, természetesen a
kamarát is, két-két tagot kiküldetni azokkal s
szóbeli tanácskozás útján vitatni meg a kér-
dést. Ez bizonyára gyakorlati eredményre is
vezetne. És ez annál is szükségesebb, mert
megbízható forrásból nyert értesülés alapján,
az árucarnok ismét egy pártárványt kezére
akartatnék játszani.

Bármelyik is legyen az az árnyalat, ez
ellen Brassó város iparossága egész lelkéből
fog opponálni. Közgazdasági ügyekben nincs
helye a pártoskodásnak. — Ha nem akarja a
tanács, hogy az árucarnok halva született gyer-
mek legyen, úgy óvakodni fog még a látsza-
tától is annak, mintha bárki kedvéért tenné.
Az árucarnoknak közösen kell lennie. Fel
kell ölelnie az összes érdekeket. Így áldás lesz
iparunkra, — úgy átok. Így gyarapodni fog
városunk egy életrevaló, gyakorlati intézmény-
nyel s a város hatósága különben kevés ér-
kemeit egy valóban nagygyal fogja gyarapi-
tani, — úgy pedig lesz egy újabb félszegség,
a minő városunkban elég van már, de a mely
ép oly kevésé fog eredményre vezetni, mint
annyi más hasonló félszeg intézkedésünk.

Résztünkörül örömmel üdvözljük a városi
tanács kezdeményezését s óhajtanók, hogy az
célra is vezessen.

Óhajtanók, hogy karoltassék fel iparunk
és kereskedelmünk a megkívántató módon, a
mire pedig egyedül egy árucarnok alkalmas.
— Nemcsak városunk iparára lesz ez igen al-
kalmas, hanem egyuttal a vidékre, a szom-
széd megyékre is.

A delegációk a királynál.

Ő Felsége szombaton délből fogadta a delegá-
ció tagjait s p. előbb a magyart s utóbb az osztrá-
kot. Haynald Lajos bibornok-érsek, mint a magyar
delegáció elnökének beszédére Ő Felsége így felelt:

»Hű ragaszkodásuk kifejezését, mely mindenkor
őszinte örömmel szolgál köszönettel fogadom. Meg-
elégedéssel mondhatom, hogy a monarchia külső vi-
szonyai változatlanul kedvezők és örömdetek és
hogy kormányom politikája, mely ernyedetlenül a bé-
ke valamint a szerződéseken alapuló jogállapot fen-
tartására van irányozva, nemcsak elismerésre, hanem
nyomatékos támogatásra is talált.

A bolgár kérdés sajnálatosra még nem nyert
befejezést, de szeretem reményleni, hogy e kérdés,
helyi jellegét tovább is megtartván, oly módon fog
megoldásra jutni, mely a bolgár nép teljesíthető ki-
vántságait az európai szerződésekkel és érdekekkel össz-
hangzásba hozza.

Habár a bizonytalanság érzete még folyton ural-
kodik ez európai helyzeten s ezen körülmény kormá-
nyom kötelességévé teszi, hogy a monarchia védere-
jéről való gondoskodásában magát tulszárnyalni ne
engedje, mégis van jogunk hinni, hogy a béke fentar-
tásáért fáradozó hatalmak buzgó törekvése és szoros
összetartása annak megzavarását ezentul is el fogja
háritani.

Hazafias áldozatkészségük lehetővé tette, hogy a
folyó évben a hadsereg új felfegyverzése megkezdessék;
hadügyi kormányom kénytelen lesz e célra a jövő
évben nagyobb összeget igénybe venni; de viszont
azon volt, hogy adminisztratív téren eszközözlendő meg-
takarítások által a költségek ama fokozását lehetőleg
apaszsa.

Bosznia és Hercegovina közigazgatási költségeit
ez évben is ez országok saját jövedelmei fedezik:
szintugy a jövő évre is ott állomásozó csapatok költ-
ségeinek újabb leszállítása van kilátásba véve.

Azon meggyőződésben, hogy kormányom előter-
jesztéseinek tárgyalásánál kipróbált belátásuk, hazafias

A „BRASSÓ“ TÁRCZÁJA.

Egy szomorú élet.

— Rajz. —

Irta Molnár Viktor.

Kezét asztalra téve, sötét zord tekintettel néz
ki ablakon, látja a szitáló esőt és nem halja a csa-
torna egyhangú csobbanását.

Olyan mint egy hervadt rózsa. Fekete szeme
már csak akkor csillan meg, sugárzó szikrákat szórva
szét, ha a multak lezajlott idejéből, egy egy emlék,
mely keserű, kínzó és fájó vala, tűnik eszébe.

Egyszerű gonddal rendezett sötét haja sűrűen itt-
ott hullámosan takarja értelmes homlokát. Magas su-
gár termete dőlvezen emelkedik ki, és fejét hátra-
kapva, erő, dac és elszántság ömlik el egész lényén
a multat megsemmisítő kegyetlen emlékek hatása alatt.

Elmerül gondolatokban. A szép ifjúságról álmo-
dik, mely elgázolt virág vala neki.

Szomorú volt ez is. Elhagyott árvaság, tiltott
szerelem, és aztán gyors, véletlen halála első kedve-
sének.

És azután — ily eset után férjhez menni
máshoz!

De így kellett lenni, mert a jövőjéről kellett
gondoskoni.

Közönyös férj, rossz ember, kegyetlen apa —
jutott osztályrészül neki.

És gondolatai gyorsan repülnek mindég vissza a
multba. Csak annak élt, kit szíve elveszített.

Elfordul ablakáról, egy néhány lépéssel szekré-
nyéhez megy, a honnan egy illatos dobozból levelek
és elhervadt virágok özöne közül elővesz egy képet.
Nézi, nézi, szeme sugárzik, fénylik, ajkai mosolyognak
és hangja halkán susogja: „Oh, édes kedvesem, hová
lettél, hová tűntél? ... lebetéges-e, hogy örökre el-
hagytál?“

E pillanatban előtte állt, élt a halvány arc, a
fekete nagy szem, az érzéki piros ajk csábító mosoly-
gásával, az elegáns kis bajusz, a magas, nyulánk, ide-
ges mozgékony alak.

Igy nézett ki a fiatal ember, kit férje magához
hívott lakni, jó barátának, czimborának. Így vezette
be házához: „Itt van, feleség, jó barátom, László; ná-
lunk fog ezentul lakni, viselje gondját.“

— Ha kíváncsi, meglesz!

És a nő szót fogadott urának. Gondját viselte
kedves; közös jó barátuknak.

Két kis gyermeke mindég László térdén ringott
csicseregget; hangos nevetéssel rángatták bajuszát, és
ették zsebéből a cukorkát.

És az anya eleinte szótlanul és halvány mosoly-
lyal, később örömtől sugárzó arccal nézte az ily
családi jelenetet.

A férj utazott, dorbézolt, kártyázott éjszakákon

át, — hiába leverten küzdött a fel-feltűnő vad és el-
merüléssel fenyegető érzelm-hullámok árja ellen.

De ah — az ifjúság ereje, az elhagyottság ér-
zete legyőzte őt. Az éshontó szerelem daemóni hatal-
ma itt is érvényesült.

Égő arccal, hullámzó kebelével, dult érzéssel és
megbomlott kedéllyel viselte szomorú életét. Nem
birta tovább.

Egy este mondá:

— Nem tudlak megcsalni, férjem — nem sze-
retlek, kin az életem — váljunk el!

— Talán mást szeretsz? Lehet-e?

— Igen!

— Ah, semmire való, rossz asszony, ki tehát a
a boldog? — Csak László lehet!

A nő nem szólt semmit. Fejét lehajtva, szótlanul
ömlöttek könnyei.

— Igen, csak László lehet. Ostoba lett volna,
ha nem cselekedett volna így. A férj soha, mindég
csak a nő a hibás. Egy becstelen asszony nem fe-
ledkezik meg magáról soha, soha!

— Férj kellett volna, hogy légy nekem, de te
nem voltál az soha.

— Hogy nem érdemelted meg, látod, most be-
bizonyítottad.

— Nincs könyörület, nincs egy csepp igazság-
szeretet benned.

buzgalmuk újabb tanúságát fogják adni, munkájuknak áldásos sikert óhajtok és szívből üdvözlöm mindnyajukat.

Ezután következett a delegáció tagjainak bemutatása.

Román lapszemle.

— Válság a n.-szebeni román polgári iskolában és a „Tribuna” politikája —

Vigyázzatok, mert a kulturegyet oroszlánként szétjár, keresvén, kit elnyeljen. „A veszély nagy, a késedelmezés nagy kárt okozhat.”

Ki óvogat így? A „Gazeta” levelezője a Szilágyságból. Lám, most már nem baszontalan ág az a kulturegyet! Oroszlán lett két év alatt belőle, mely elnyeléssel fenyegeti(?) a román tulzókat. Minden óvoda, minden iskola, melyet a kulturegyet fajunk további pusztulásának megállítására állít, egy-egy oroszlan kölyök, mely ha felnő, megeszti a fanatikus román nationalistákat. Két év előtt semmit sem tett a magyar társadalom pusztulásnak indult fajunk megmentésére, terhes munkáját oda hártottuk a kultuszminiszterium, a községek és a felekezetek nyakába. Mentsek meg ezek a pusztuló magyarságot, ez volt a jelszó. Megpróbáltak ezek minden lehetőt, de elvégre is arra a meggyőződésre jutottak, hogy a társadalom segítése nélkül boldogulni nem fognak.

Ez alatt már 1870. óta az erdélyi román közművelődési egyesület behálózta fiókjaival az erdélyi részeket és a Szilágyságot. Gyűjtötte a tagokat, szaporította pénzalapját, osztogatta a segílyt oda és azoknak, a hova és a kiknek jónak látta. Magyar részről az assotiatuinea és a román nők által kulturális célból alapított egyesületek ellen felszólalás nem történt, sőt magyar városok tisztviselői és közönsége szívesen fogadták kebelükbe az assotiatuinea közgyűléseit. Minden jól ment mindaddig, míg nem volt magyar kultur-egyesület, míg hideg közönyt nézte az erdélyrészi magyarság saját véreinek pusztulását, míg az assotiatuinea egyedül működhetett, a mint mondani szokta, nem a magyar, avagy a szász elem beolvasztására, hanem csakis a román nép művelésére.

Megengedjük ezt annál is inkább, mert egy br. Eötvös nem is azért erősíthette meg az assotiatuinea alapszabályait, hogy ez által a magyar faj pusztulására nyújtson segédkezet. Megengedjük, hogy az assotiatuineának sem volt tervében a magyar faj kipusztítása. Ma azonban, midőn két év áll kultur-egyesületünk háta mögött, midőn két év óta olvassuk a román nemzetiségi erdélyrészi lapoknak az E. M. K. E. elleni dühöngéseit: akaratlanul is az a gondolat támad minden magyar agyában, hogy az assotiatuinea tagjainak egy részében, ha nem is az egészben, a román kultúra terjesztésének ürügye mögött magas politikai cél lebegett.

Meg kell románosítani az erdélyrészi és szilágysági magyarságot amugy szép csendesen s azután provokálni azt, hogy Erdély és a Szilágyság tisztán román föld: tehát román közigazgatást, román igazságszolgáltatást kell itt létesíteni, de mindennek előtt szét kell szakítani az uniót, mert már ezelőtt 27 évvel proklamálta Bukarestben Papiu Harianu Erdély függetlenségét.

Hogy az assotiatuinea tagjai tulzó részének politikai tendenciái vannak még ma is, ezt eléggé elárulta

a „Tribuna” idei 235. számában „Crisa scóla de fete dori Sibiu” című cikkében.

A román népnevelési egyesületnek és a szebeni román nők egyesületének eszükbe jutott, — román tanítvány polgári leány iskolát állítani Szebenben. Ez ellen senkinek sem lehetett kifogást tenni s nem is tett. Az iskola felépítették s az 1885. év őszén meg is nyitattott. Egy évi tapasztalás után a román népnevelési egyesület központi bizottsága némi reformokat akarván az iskola érdekében létrehozni, ebből Szilávcis tapintatlansága miatt, ki az iskola ügyét hirlapi térre hurcolta, a románság között nagy riadalom keletkezett. Már-már odáig jutottak, hogy a golyó döntse el, hogy kinek van igaza.

A sok polemia között becsületbeli kérdés merült fel s közel voltunk ahhoz, hogy párbaj döntsön a szebeni román polgári iskola jövője felett. Ekkor egy szebeni román ügyvéd őszinte vallomása, ki a Gazetában szellőztette az iskola ügyét, a párbajt elodázta, de a „Tribuna” egy gyors fordulattal politikai kérdést csinált az assotiatuinea polgári leányiskola ügyéből. Imént idézett cikkében már nem az iskola ügyével, hanem az erdélyrészi román nationalistá párttal foglalkozik.

A román nationalpárt között eddig is merültek fel — úgy mond — meghasonlások, de az utóbbi szebeni konferencia kimondotta, hogy ezen meghasonlást a kormány idézi elé közöttük román ügynökeivel s hogy ez mindaddig fog tartani, míg a párt tagjai nem teszik magukat várakozó állásba a nemzeti program ellenesével.

Erősen hangsúlyozza a nemzeti párt tagjai között a solidaritás szükségességét különösen azon románokkal szemben, kik a kormány sugalmazásai iránt hozzáférhetők, mert — úgy mond — ezek a nemzeti program legveszélyesebb ellenfelei.

Igy lett a nagy-szebeni román polg. leányiskola kriziséből a „Tribuna” hasábjain pártharc, mely sürgeti a román nationalisták solidaritását és gyanúsítja azokat a románokat, a kik a kormány sugalmazásainak hozzáférhetők, sőt a mi szebb, a kormányt is gyanúsítja, hogy ez ne csinálja a nationalisták között a szakadást. Hogy mi köze mind ehhez a n.-szebeni polgári leányiskolának, miért kell ezt az iskolát a nationalisták belviszályai közé hurcolni, erre feleljen a „Tribuna”, melyről azt írja a Gazetában egy komité tag, hogy az iskola ügyében nem elegendhetik vele a komité totharczba, főleg azért, mert ebben az ügyben nem úgy viselkedett, mint románhoz ilik — dupá tinuta ei nerománescă.

Már most mindennek okai a kormány és a mi kulturegyetünk, mely oroszlánként szétjár, keresvén, kit elnyeljen.

Minő kiskoruság! Egymás között meghasonlanak egy iskola belzerelése kérdésében s ebből arra a következtetésre jutnak, hogy a natio pártjában a kormány idézi elő a meghasonlást!

Czenkalji.

Res saxonicae.

— A brassói német lap és Jókai. —

Említettük mult számunkban, hogy a brassói német lap mily irtalmatlanul megy neki Jókai „Arany ember” című drámájának. A kritikából kiveszszük a következő részletet:

„Jókai a legnagyobb élő magyar költő gyanánt ünnepeztetik s ezen dráma első előadása Budapesten és Bécsben sokat beszélgetett magáról. Magyarországon nagy tetszést aratott. Ez megfajthatatlan előttünk s talán csak a szerző személye iránti rajongásban vagy pedig jórészt a magyarok nemzeti hűségében lelheti magyarázatát. A tárgyilagos kritikus határozottan elhibázottnak fogja mondani e drámát. Nemcsak hogy az előadás 4 1/2 órát vesz igénybe, hanem oly halmazát tartalmazza az eseményeknek (csekély számban nagy előny), hogy a szemlélő nem is pihenhet, s valóságban keresztül korbácsoltatik izgató jelenetek nagy számán s egészen kimerülve hagyja el a színházat amaz összhangzatos érzés nyoma nélkül, melyet egy jó drámanak keltenie kell a hallgatóban. A befejezés épenséggel fellázító; a valószínűtlenségek összehalmozódnak, mint egy legrosszabbfajta kölcsönkönyvtár regényben s a két főszemély jellemzése egyenesen elhibázott.”

Itt elmondja a darab tartalmát. ismerteti a személyeket s végre így tör ki ismét: „Mint említők, a befejezés fellázító. Ily dráma a német színpadon egyszerűen lehetetlen.”

Ez a magva a kritikának.

Semmi kifogása senkinek, nem is lehet, ha a dráma a brassói német lap színi referensének nem tetszik. Őszintén megvallva, nekünk sem tetszik úgy, mint az Jókai művétől elvárható lenne. S ha összehasonlítjuk a regénnyel, úgy bizonyára háttérbe kell szorulnia a drámanak. Kifejezést is adtunk ennek a színezet rovatban.

Azonban nagy különbség van a között, hogy egy darabot elítéljünk — s hogy oly hangon menjünk neki egy világhírű szerzőnek, mint a brassói német lap Jókainak. Mi semmi „fellázító”-t nem találunk abban a darabban s ha tényleg úgy is szerepel ott az erkölcstelenség, mint az erény megtestesítője, azért az még nem „fellázító.”

Elvégre Jókai is tévedhet, ő is írhat valami gyengébbet, a minek a magyar sajtó már a darab első színrehozatala alkalmával kifejezést is adott. De eltekintve ettől is, ne mérje a színházi referens ahhoz bírálatát, elismerést keltett egyik vagy másik darab Bécsben vagy Budapesten, hanem, ha ért hozzá, alkossa meg ítéletét róla s bírálja tárgyilagosan, ne keressen rajongást, se nemzeti büszkélkedést.

Legerősebb s egyuttal legtapintatlanabb az a kifakadása, hogy: „Ily dráma a német színpadon egyszerűen lehetetlen.” — Jókai neve világra szóló Műveit minden művelt nyelvre már lefordították. Egy világra szóló kapacitás, a ki bárhol jelenjék meg s bárhol lépjen fel, mindenütt ünneplés tárgya. És legyen meggyőződve a kritikus ur, hogy bárhol nyújtotta volna be az „Arany ember”-t előadásra, mindenütt elfogadták volna. Ily nagy embernek nem szokás semmit visszautasítani, mert a fogatkozások a szerzőt terhelik csak.

De különben Bécs nem német színpad? Avagy a brassói német lap már a bécsieket is kitagadja a nagy német kötelekből? Ilyesvalaminek kell lenni s így német színpadnak csak a németországit nevezi.

Bizony ott is, — tehát külföldön — más hangon írnának Jókairól.

— Hitvány, semmi asszony, nem ismerlek többé. A zokogó, fuldokló anyát két kis gyermeke megölelte; bámulat tükröződött vissza arcukon, míg kis szájacskájukból a rémület hangja kitört.

— Mama, mi baj, mi fáj? — kérdezé a kisebbik.

— Apám, miért bántod mamát? — mondá a fiu.

— Ah, haszontalan kölyök! El tölem, vagy kilöklek!

Három különböző, jajgató, kétségbeesett hang tört ki a falakon.

Egy dult arcú férfi robogott végig az utcán, lépten-nyomon egy-egy jó ismerőssel találkozva, kinek keserűen panaszolá, hogy elmegyen a világba, mert megcsalta őt felesége és ő ezt nem viselheti el.

És a kis városban mindenki beszélt szélteben a botrányos, végtelen érdekes újságról.

A férj azonnal megszabadult összes eddigi köztudomású bűneitől és súlyos kamataival együtt minden a nőre szállt.

És ő? . . . Álomjáróként fel és alá járt szobáiban, szótlanul és érzéketlenül. A gyermeke játszottak, törték és romboltak kényük kedvük szerint, háborítlanul.

László elutazott messze szülőföldjére, vigaszt találni — egy szavainak hívó, kedves kis leány ártatlan kebelén.

A férj és apaelettűnt egy ismeretlen vidéken,

hátrahagyva feleségének az örök gyalázatot, a gyógyíthatatlan sebet, az emészítő bűt.

E szomorú emlékek nyomasztó hatása alatt felélegzett, magához jött és dologhoz ült. Dolgozott, hogy gyermekeit becsületesen felnevelhesse.

Szép, büszke, finom arcza nem mosolygott többé. Munkáját csak akkor szakította félbe egy pillanatra, ha gyermekei az iskolából hazajöttek. Ölelte, csókolta, ápolta őket; szíve és elhagyatott lelke egész erejével túlhalmozta őket mindennel, teste és lelke teljes odaadásával, hogy tisztessé ruhát, jó ételt és becsületes nevelést kapjanak.

De a sors sujtó keze könyörületlen maradt. Ezen új családi életet is feldúlta a társadalom szigora. Egy fagyos téli estén felrántva az ajtót, berontott hozzá tizenéves fia, fuldokló hangon kérdezvén:

— Mama, miért hagyott el apánk?

— Hisz tudod, fiam; rossz volt, nem szeretett minket, felelt zokogva az anya.

— Nem, mamám, nem azért; egy barátom azt mondta nekem, hogy rossz feleség, hűtlen anya voltál. Mond, mama, igaz-e ez? Megvertem őt, édes mamám; ugy-e nem igaz?

Az anya halálsápadt arcza ólomszürke lett; könyzápora folyt le lesóványodott-arczán, midőn mondá:

— Fiam, kedves fiam, azt nem érted. Majd megtudod, hogy volt, mi történt, ha idősebb lettél.

A kis leány felnézett könyvéről; bámulva nézett nagy szemével anyjára, bátyjára; eszébe jutott rögtön azon sok mellőzés, hideg barátságtalanság, melyet játék közben barátnőinél tapasztalt. Sietni kezdé, hogy miért nem jött játszótársai közül egyik sem hozzájuk, akárhogy is hívta, kérte és csalogatá őket.

Szép kis arcza egészen kigyulladt; de könyvére hajolva, mélyen hallgatott.

A fiu ellágyult és anyjához simulva mondá:

— Azért mégis csak a mi kedves, jó mamánk maradsz.

És a nő tovább dolgozott, szakadatlanul, de azért napról napra mindinkább lazult a családi élet.

A fiu kimaradt az iskolából, elmaradt hazulról, elhanyagolta, eladta könyveit, nem tanult többé. Oly ezimborákat keresett, kik minden tekintetben gyengébbek volának nálánál.

Az anya dolgos keze már nem volt elég arra, hogy a szükségeset megszerezze; barátságos intő szava hideg daczba ütközött, nem birt gyermekeivel. Évek multak.

A gyönyörű kis lányból tündéri szépség lett; égő tekintete, duzzadt ajka elárulta óhaját, de nem volt köre és világa, a hol előnyeit érvényesítse.

Mi legyen belőle?

Egy nyári estén egy kóbor színtársulat elhagyá a kis város porát, füstjét, magával vivén a mély bá-

Kö z g y ü l é s.

A brassói önkéntes tűzoltó-egylet október 29-én tartotta az idei rendes és egyúttal tisztújító közgyűlését.

A tárgysorozat első pontját a Fiumében idei augusztus havában tartott VIII. országos tűzoltó szövetségi közgyűlésen résztvevő kiküldöttek terjedelmes, alapos és szakértelemmel kidolgozott beszámolójának felolvasása képezte. E jelentésből az tűnt ki, hogy a kiküldöttek az o. kongr. eredményével nem valának megelégedve, mert nézetük szerint kétségtelen, hogy mindazok, a kiket csak az vitt Fiuméban, hogy megáthasásk az ifjú kikötő várost, melyet szent-István koronája legszebb gyöngyének szoktunk hívni, megláthassák a Quarnero regényes partjait, és a kék Adriának rengő hullámain, azok teljes lelki megelégedettséggel térhetnek haza, mert vágyaik teljes megelégedést nyertek. De azok, kiket ezenkívül egy komolyabb cél is oda vezett, azok reményeikben csalatkoznak, mert rájuk nézve a nagy hegy egeret szült, mert a várakozásban elmúlt hosszú három év után összejött közgyűlésen, a tűzoltó ügy előmozdítására vonatkozólag nem történt egyéb, mint az, hogy Rösch Frigyes soproni főparancsnok egy „országos tűzoltói segélyalap” létesítése iránt beadott indítványa elfogadtatott. Szóval az országos közgyűlés meddő maradt s a tűzoltó-ügy nehezen döcögő szekerét alig vitte egy lépéssel előre. És ha nem sikerült is a közgyűlésnek országra menő határozatokat hozni, sikerült a képviselőknek a tűzoltó-ügy terén hasznos tanulmányokat szerezni Fiumében, Velenczében és Budapesten.

A beszámolóból a szerzett tanulmányokra vonatkozó részét a jelentésnek nagy lelkesedéssel fogadta közgyűlés és a kiküldöttek ajánlatára a helyi tűzoltó intézmény nagyobb változatokon fog keresztül menni. Kapcsolatosan a szünni nem akaró éljenzéssel elfogadott jelentéshez határozatba hozott, hogy legközelebb egy nagy kettős hydropha és még néhány száz méter tömlő fog beszereztetni.

Ezek után felolvastattott a választmány évi jelentése, melyből kitűnt, hogy elmúlt egy évi évben 20 ízben harczolt az egylet a tűz romboló hatása ellen. A pártoló tagok nem szaporodtak, ép úgy kevesedett a működő tagok száma. Utóbbiak 83 tagra apadtak.

A számvizsgáló bizottság jelentése és a választmány ajánlata folytán pénztárnoknak jegyzőkönyvi köszönet szavaztatott és a felmentvény megadatott.

Schölze Adolf jelenleg nagy-szebeni lakos, ki az egyletnek 13 évig lelkes tagja volt és az egylet körül nagy érdemeket szerzett, egyhangulag tiszteletbeli tagnak választatott.

Erre következett a tisztújítás. Schuster K. Lajos főparancsnok, Stössel Károly főszertárnok, Kaufmann Arthur első jegyzőnek és Fink Adolf pénztárnoknak ismét megválasztattak. A többi tisztviselők is kevés kivétellel szintén a régi maradtak.

Ezzel a gyűlés hivatalos része befejeztetett. A nem hivatalos résznek csak a késő hajnal vetett végét.

A kolozsvári Várady-ünnepély.*)

A kolozsmegyei tanítótestület — mint lapunkban már omlitve volt — Várady Károlynak, Kolozsmegye néhai tanfelügyelőjének, hazarészünk egyik legkitűnőbb tanfőfiának egy diszes emlékoszlopot emelt s

*) Mult számunkra elkésve érkezett.

Szerk.

natba esett anya utolsó vigaszát, kedves kis leányát, hirtelműl nélkül.

Zord, sötét arccal jött haza a fiu, közölni ezt a hirt anyjával; vad hanggal, durva nevetéssel hozzálévén még:

— Most dolgozzál még többet és jól, hogy legálabb nekem legyen jobb dolgom és ne legyek kénytelen én is itthagyni téged.

A halvány, összeesett asszony rémülve nézett fiára és felsikoltva összerogyott.

* * *

Halottak napján kimentem én is a temetőbe. Tele vannak a sírdombok virágok özönével, örökzölddel. Suttogó, áhítatos családtagok könyekkel adóznak kedveseik emlékének.

A harangok zugnak, a gyertyák, mécsek ezrei kigyulnak.

Az egyik út szélén egy néhány ember egyszerű koporsót bocsát le egy frissen hantolt sírba.

Senki sincs jelen, de a szokott munkát megvitaítja a fényárban uszó, magasra törő tiszta lég.

Nyugalmat talált végre az a nő is, a ki oly sokat szenvedett.

Ő is feltámad! . . .

annak leleplezési ünnepélyére megyék tanító testületét is meghívta. Megyénk tanítótestülete örömet engedett a meghívásnak s Bede Dániel elnök; Kilyéni Endre s Bitay Sándor alelnökök és Józsa Mihály titkárból álló küldöttség által vett részt a testvéregylet kegyeletos ünnepélyében.

A küldöttség tagjai már haza érkeztek s részint elbeszélések alapján, részint a napi lapoknak ez ünnepélyre vonatkozó első közlései nyomán szükségesnek látjuk ez ügyről röviden a következőkben megemlékezni.

A küldöttség tagjai 24-én reggel érkeztek Kolozsvárra, hol őket a testvéregyletnek egy bizottsága fogadta és elszállásolásokról gondoskodott. Az nap d. e. tisztelő látogatást tettek a megyei királyi tanfelügyelőjénél, a tanítótestület elnökénél és a két képezde igazgatójánál, mint a megyei tanügy főbb képviselőinél s mindenütt szíves fogadtatásban részesültek. Délután megtekintették a város egy pár nevezetességét s azután résztvettek az előértekezletben. 25-én résztvettek a leleplezési ünnepélyben, mely két részből állott. 10 órakor a városi vigadó termébe vonult fel a két képezde ifjusága, a tanítótestület és a más résztvevők diszes közönsége, mely az ünnepély hangulatához diszített termet szorongásig megtöltötte.

A tanítótestület énekkarának megnyitó éneke után elnöki megnyitó, majd dr. Ferenczi Zoltán polg. isk. igazgató jeles emlékbeszéde következett, mit a férfi és nő képezdeszek együttes éneke zárt be.

E megható és páratlan szépségű ünnepélyről az egész közönség kivonult a köztemetőbe a tanítótestület növendékeinek szép éneke után a leleplezési ünnepélyére. Itt Benedek József igazgatótanító tartott megható beszédet, s bezárta az ünnepélyt a képezde karéneke.

25-én d. u. és 26-án d. e. tartotta az egylet évi közgyűlését, melyen az ünnepély iránti tekintetből csupán a legsürgősebb folyó ügyek intéztettek el, úgy lévén előre megállapítva, hogy a Várady-ünnepély képezze annak kiemelkedő pontját s hogy maga a gyűlés annak csak keretét szolgáljon.

Az ünnepély napján este diszvaesora volt a Nagy Gábor féle szállóban, melyen résztvettek Kolozsvár tanítótestületének színe-java s résztvettek Brassón kívül még Bihar, Szeben-, Torda-Aranyos-, Marostorda-, és Szolnok-Doboka megyékből nagy számmal jelenvolt képviselők. A rendkívül szívélyes estélyen igen természetesen nem hiányoztak a szebbnél szebb köszöntések, melyek közül több egyletünk küldöttsége is ki lett tüntetve, míg viszont tantestületünk elnöke egyebek közt ékes szavakban adott kifejezést a kolozsmegyei tantestület iránt érzett elismerésének, melynél fogva hazarészünk ezen jeles tanítója iránt tanusított kegyeletének illetlen kifejezése által önmagának és a tanítói névnek ily szép emléket emelt. Küldöttségünk egyébiránt, úgy estélyen mint egyebütt és az irányadó körök részéről folytonosan szíves baráti jóindulattal és előzékenységgel találkozott s épen azért midőn fájdó érzéssel hagyta Kolozsvárt már szívéhez forrt kedveseit, azon reményt zárta szívébe, hogy a körükbeu töltött kedves napokat némsokára újból átélhetik egy Brassóban leendő találkozás alkalmával.

XIII. Leo pápa jubileumához.*)

A pápai jubileum végrehajtó-bizottsága — mint értesülünk, a napokban gr. Zichy Nándor elnöke alatt ülést tartott, melyben Markus Gyula, gr. Eszterházy Mór, Rudnyánszky Ferencz, br. Stockinger János Vargha Béla, dr. Való Simon, Morlin Imre és Jálies Kálmán bizottsági tagok vettek részt.

Gr. Zichy az ülést azon örömdetes jelentéssel nyitotta meg, hogy a magyar, zarándoklókat Simor hercegprimás személyesen fogja a pápának bemutatni.

Az indulás Rómába november hó 21-én külön gyorsvonattal történik, az utazás és ellátás rendezése a budapesti városi menetjegy irodának kitűnő hírnevű főnökére, Schwimmer Pálra van bízva. A különvonathoz kiadandó 30 napig érvényes menettérít jegyek árai az I-ső oszt. 75 frt. a II-ik oszt. 50 frt és a III-oszt. 37 frt; a Rómában történő 8 napi tartózkodás idejére terjedő teljes ellátás és elszállásolással együtt pedig az I-ső oszt. 145. frt, a II. oszt. 115. frt, és a III. oszt. 95 frtöt tesznek.

A zarándoklatban résztvevő vidékiek számára a különvonathoz való csatlakozás végett Budapestig és vissza 50%-nyi díjkedvezmény engedélyeztetik. Előjegyzéseket elfogadnak dr. Való Simon pápai kamarás. (Budapest, központi papnövelde), továbbá a budapesti és a vidéken lévő városi menetjegy irodák, hol részletes programok is díjmentesen kaphatók.

Az indulást megelőző napon, azaz november 20-án

nagy értekezlet fog tartatni, melyen a végrehajtó bizottság működésének eredményét bejelenteni, azonkívül pedig a herceg-primás által szerkesztett hódolati feliratot közölni fogja. A zarándoklathoz a Szt. István és Szt. László társulat küldöttségei is csatlakoznak, mire nézve említett társulatoknak az értekezleten jelen volt képviselői, így többek között Steiner pápai praefatus kötelező nyilatkozatokat is tettek.]

A zarándoklat különös fényt nyer az által is, hogy Szapáry Géza grófné írásbeli nyilatkozata szerint az országos női bizottság is, valószínűleg az uri bizottsággal együtt fog a zarándoklatba csatlakozni. Az uri bizottság lehetőség szerint, a mi önként érhetőleg nem kötelező, magyar diszruhában jelenik meg.

A zarándoklatban előreláthatólag legalább 600. személy vesz részt, és ebben a katolikus főnemesség is teljes számban lesz képviselve.

Az egészségi viszonyok Olaszországban jelenleg ismét oly kedvezők, hogy semminemű aggálynak e tekintetbe helye nincs.

Magyar színészet.

Nem mondhatjuk szerencsés gondolatnak, hogy Gerőfi mult szombaton színrehozta a „Szép Meluzinát”. A német romantikus iskolának e gyöngyéből, de la Motte Fouqué gyönyörű regéből Csepreghy, a népszínház „költője”, izlés, eszme nélküli színművet alkotott, melynek csakis első rangú színpadokon van jogosultsága, ha kellő fényvel kiállítatik. Gerőfi is eléggé iparkodott a minden költői becs nélküli darabot kiállítani, s ha teljesen méltányolni is akarjuk, színházunk nyomoruságos felszerelése mellett elismerésre méltó buzgalkodását: még sem sikerült neki e színművet élvezhetővé tenni. Hozzájárult még, hogy akárhányan a szereplők közül szerepeik sem prózai sem ének követelményeinek eleget nem bírtak tenni. Oly minden illúziót zavaró bizonytalansággal játszottak és énekeltek, hogy kitűnő zenekarunkat is belérántották, melyet oly szármalmasan, mint szombaton, soha nem hallottunk játszani. A színlapra ugyan oda nyomtatták: Zenéjét a darabnak a hírneves francia zeneköltő Delibes Leo szerző, de oly sekély, köznapi ez, s annyira emlékeztet egyik-másik bécsi operetterre, hogy Delibes, a Sylvia és Coppélia ballettek finom izlésű szerzője, bizonyára sértésnek venné, ha olyan zenét tételeznének fel róla. Hogy a darabot még is szombati előadása alkalmából megtapsolták, ez csak a közönség egy részének eltérő ízlésére mutat. A szereplők közül csak Lejtényi Cornéliát akarjuk megemlíteni, ki könnyed kostümjével hatott. Nézőközönség elegendő számban volt.

Gerőfi társulata vasárnap két előadást tartott. Délután a már szombaton előadott „Meluzinát” ismételték, este pedig a „Petőfi és Bem Segesvár alatt” című énekes korrajz került színre.

Mint hogy Meluzináról már szóltunk, ez alkalommal csak az esti előadásról akarunk megemlékezni. Csaknem telt ház nézte végig Potemkin ezen darabját, mely tulajdonképen nem egyéb, mint néhány epizód Petőfi és Bem életéből, hatásossá téve álmokképek s zenei részletek által. Drámai egységet, valódi karaktereket stb. hiába keresünk benne; — de azt hiszszük nem is várt senki ilyesmit.

Az előadás nagy külső hatást hett. Az álmokképek különösen tetszettek és frenetikus tapsokkal fogadtattak. Nehány hazafias dal, mint a „Szózat”, „Járjatok be minden földet”, a Rákóczy induló stb. szintén megtették a maguk hatását. A szereplők közül csak kettő eshetik komoly kritika alá: Gerőfi és Lejtényi Cornelia. Az előbbi Petőfi szerepében, az utóbbi mint Toroczkai Iren megállták helyüket és törekedtek azt a keveset, a mit a darab írója nyújtott, lehetőleg érvényesíteni. Számos kihívás és taps volt méltó jutalmuk. Az aránytalanul hosszú felvonások közök nagyon fárasztók voltak.

Helyi és vidéki hírek.

Kérem. Azon tisztelt előfizetőinket, kik előfizetéseikkel még mindég hátrálékban vannak, kérjük tiszteltet, méltóztassanak a hátrálékokat lehetőleg mielőbb beküldeni, mert nekünk is vannak kötelezettségeink, melyeknek eleget kell tennünk. A kiadó hivatal.

Lapunk mai számából „A hontalan” című tárcaközleményünk folytatása tárgyhalmaz miatt kimaradt.

A kegyelet ünnep. A kath. anyaszentegyház holnap ünnepli a legszebb, legnemesebb ünnepét: a halottak napját. A máskor oly rideg, néptelen temetők már megélnékeltek, ma este lesz a kivilágítás, a kegyelet adójának lerovása. Egyes sírhelyek pazarul vannak feldisztelve. Szép ünnepély, az igaz. De a kegyelet lerovása, a mély fájdalom, nem áll összhangban a külső fényvel. Vajon nem ünnepelnék-e méltóbban a halottak emléket, ha ezt az összeget egy-egy nevékre

szóló s évenként gyarapítandó jótékony alapítványra fordítanak?

Katonai előléptetések. A novemberi előléptetések alkalmából Pókay János ezredes, a városunkban székelő II. Sándor gyalogezred dandárnoka, vezérőrnagygyá neveztetett ki. Őszintén örvendünk ezen előléptetésnek, mert az új tábornok urban rövid itt'été óta nemcsak a példás katonát, hanem a nemeslelkű, kitűnő embert is tanultuk megismerni, a ki városunk polgári elemének minden rétegében közszeretnek és tiszteletnek is örvend. Fogadja a tábornok ur őszinte üdvözlőnként! — Madi Kovács Györgyöt, az erdélyi VI. honvéderület parancsnokát, ezen szolgálati állásában való meghagyás mellett ő Felső kinevezte altábornagygyá. — Ezenkívül kinevezettek Brassóból: Dr. Leinzinger Ede törzsorvos főtörzsorvossá, egyidejűleg a pozsonyi katonai kórház főnökévé; dr. Zielina János (a 20-dik ezredtől) törzsorvossá Brassóba; dr. Tylka Albert s. dr. Hirschhorn Jakab I. oszt. ezredorvosokká. Alezredessé Ballázs Vincze huszároznagy; I. oszt. kezelő-századosá Korittig Miksa s főbadnagygyá Schöndorf Antal.

Áthelyezés. Makoldy József helybeli táviró-hivatali tisztviselő áthelyezett Szebenbe, beosztva az igazgatóságához.

Közügyülés. A „Brassói magyar polgári kör“ vasárnap d. u. saját helyiségében közgyűlést tartott, melyet Papp Ferencz elnök csinos beszéddel nyitott meg. A gyűlésnek három fontos tárgya volt. Először a Széchenyi alap kamatainak kiosztása. A gyűlés az áll. ipariskola vezetősége által kijelölt tanulókból Krampfl Rudolf kömives- és Lörincz Lajos cipésztanoncoknak szavazta meg a jutalmakat, kiknek az elnök azokat szép beszéd kíséretében adta át. Másodszor az árucaarnok kérdése, melyre nézve a városi tanácsnak indítványoztatni fog, hogy a kereskedelmi kamara, szász iparegylet, kereskedelmi és iparegylet és polgári kör 3—3 tagjából álló szaktanácskozmányt hívjon össze ezen fontos ügy részletes megbeszélésére. Harmadszor az alapszabályok módosítása, mely szintén eszközölte ett is. A többi tárgy kisebb jelentőségű volt.

A „Kronst. Männergesangverein“ szombaton tartotta a Nr. 1-ben ez évi első dalestélyét a közönségnek ismét oly tömeges részvétele mellett, hogy a nagy terem is szűknek bizonyult. Az érdekes műsor egyes pontjai folyton fokozódó tetszést arattak, melyet ezen igazi komoly, zenei niveau álló egyet gondos előadásával meg is érdemel. Brandner ur kitűnő vezetése alatt valódi germán lelkesültséggel énekeltek Mair Germanenzug-ját, míg a „Weingruss“-ban nem hiányzott a lelkesültség más neme és Schubertnek gyönyörű „Die Nacht“-jában diszkrét szentimentalitás sem. Az utolsó szám, a „Frühlings-Walzer“ ezúttal vegyes kar, fülbemászó dallamait oly tetszéssel halgattuk, mint a minő kedvvel énekeltek az előadók. A solisták közül dicsérőleg kell megemlékeznünk Hintz urról, ki Löwe

egyik balladáját nemes felfogással énekelte. Igen tetszett szintén a Hintz ur által énekelte Serenad Mozart Don Juanjából. Janota ur, a városi zenekar tagja fejlett technikával játszott Weber Clarinet hangversenyéből egy részletet. Az érdekes hangverseny 11 óráig húzódott.

Tűzoltó-gyűlés. A brassói önkéntes tűzoltó egyet szombaton közgyűlést tartott Schusztér Károly főparancsnok elnöke alatt. A gyűlésről szóló részletes tudósítást lapunk más helyén találja az olvasó.

Szegény ember vízzel főz. A bort pedig megiszsa. Szegény város az elromlott kövezetet nem igazítja meg, hanem a kövek közötti üregeket kavicsokkal tölteti ki. Ez a szegény város pedig Brassó, melynek csak fekvősége után is majd harmadfélszáz ezer frt jövedelme van. Nemde jól állunk? Mi is vízzel főzünk s megiszszuk a bort!

A tanács figyelmébe. A napokban megemlékeztünk róla, hogy a polgári kör folyamodott a tanácshoz, az iparhatóság hivatalos helyiségének áthelyezéseért. E kérvényt azóta nemcsak a kereskedelmi és iparegylet, hanem a kamara is támogatta. — Azt hisszük a tanács helyt is ad a kérésnek. Ép ezért — e feltevésből kiindulva — ajánlanók a tanácsnak, költöztesse az iparhatóságot a főpiacra, a tanácsházba, a hol hely is van elég s e mellett közvetlen a bejelentéi hivatal szomszédságában van, a mi annyiival jobb, mert az iparosoknak rendesen egyidejűleg van dolguk az iparhatóságnál és bejelentő hivatalnál. Itt volna legjobb helyén.

Talált arany. Szombati lapunkra már elkésve kaptuk a városkapitányságtól azt a hírt, hogy a krasznai Mikes-féle üveggyár igazgatója egy állami hid alatt véletlenül talált 3060 gramm súlyu rudaranyat, hasonlót ahhoz, melyet Voiku s társa brassói pénzváltók akartak beolvasztatni. — Az ügy áttétele a törvényszékhez.

Száztizennyolcz egyén van megidézve a kir. büntető törvényszékhez egy ügyben s p. azon család ügyében, ki a nyáron könyöradományokat gyűjtött itt a nagykarolyi tűzkárosultak javára. Miess Gusztáv jegyző bámulatos kitartással és buzgalommal végzi a kihallgatásokat s némely nap 20—40 tanut is hallgat ki. Eredeti részletek sem hiányoznak, mikor pl. olyan, ki 15 krt adakozott, kártérítésre tart igényt.

Szállítások az iparosoknak! A brassói kereskedelmi és iparegylet okt. 27-éről keltezte terjedelmes és alaposan indokolt kérvényt intézett a jelenleg Bécsben ülésező delegációhoz, melyben — utalva határszéli iparosaink helyzetére — sürögösen kér szállítást a hadügyi kormány részéről. — A kérvénynek a delegáció elé leendő terjesztésére Hegedűs Sándor orsz. képviselő kéretett fel, ki már két év előtt is fel szólalt a delegációban a brassói iparosok érdekében. Bár sikere volna ezen újabb lépésnek! A hadseregnek

elég nagy a szükséglete folyton, juthatna abból nekünk is elég munka.

Egy kis helyreigazítás. A brassói német lap új hói megemlékezvén az E. M. K. E. brassómegei fiókegyletének ez évi jelentéséről, végül azt jegyzi meg, hogy „a jelentés panaszol a csekély részvétel miatt.“ — Ez tévedés. A jelentés ellenkezőleg külön is kiemeli a brassói magyarság nagy részvétét s csak a hétfalusi csángók részvéttelensége miatt panaszkodik. Ez mindjárt másképp hangzik. Kérjük a helyreigazítást ily értelemben.

Szép pénz! A honvédelmi miniszter kiutalván nyozta az E. M. K. E. hez az erdélyi iparosok által másod ízben beszállított áruk díját, azaz 41,119 frt 87½ krt. Ebből csak Brassóra egyedül esik 16185 frt 87 kr, mit Szerényi József fiókegyleti jegyző pénteken is fizetett az illetőknek.

Az erdélyi ref. egyházgyűlés. Kolozsvárról távirják, hogy a református egyházkerület utasította az igazgatótanácsot, hogy az E. M. K. E.-vel való szövetség iránt a tárgyalásokat újból megkezdje.

A városi szinlőház szegényeinek száma folyton gyarapodik. A napokban volt alkalmunk megátogatni a szinlőházat, de valóban nem fejezhetjük ki eléggé elismerésünket az ott uralkodó mintaszerű rend és bálánsmód felett. Hellwig gondnok uré az érdem e tekintetben, ki 28 év óta nagy szorgalommal és ügyességgel végzi kötelességeit.

Medvevadászat volt vasárnap a keresztyénfalvi hegyekben. Hajtásba jött ugyan medve, de át is tört a hajtók lánczán. A vadászat csaknem végzetessé vált egy hajtóra, midőn egy hatalmas fekete medve, melyre a vadászok lövöldöztek, nekiment a hajtóknak, kik szerencsésen megfutamodtak. Három hajtó fára mászott, de egyet követett a maczkó és hatalmasan kezdte rázni a fiatal fenyőfát. Eközben azonban az egyik hajtó, ki revolverrel volt felfegyverkezve kutyájával közelített a vadnak és megkapta hátsó részét. Ekkor a medve megfordult s hatalmasat csapott a neki alkalmatlankodó kutyára, de midőn a hajtó lövöldözni kezdett reá, jónak látta, odább állani.

Sajtóhiba. Mult számunk Színészet rovatába két zavaró sajtóhiba csuszott be. A második hasáb 9-ik sorában „távolról“ helyett „tavalyról“, a 23—24. sorban pedig „tehetetlen“ helyett „lehetetlen“ olvasandó.

Brassai piaci árfolyam.

— Adler L. Jakab jelentése. —

Brassó, 1887. október hó 29-én

Román papírpénz à 20 frankos	8.62 vétel	8.64 eladás
ezüstpénz à 20	8.54	8.60
Napoleon d'or (aranypénz)	9.90	9.92
Török lira	11.23	11.25
Arany	5.88	5.90
Orosz papírrubel	110.—	111.—

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Szerényi József.

H I R D E T M É N Y E K.

Szám 5175.—1887.

Hirdetmény.

Ujváros község koresmárlási regaleja 1888. évi január hó 1-jétől egész 1890. év végeig, azaz három egymásután következő évre, folyó évi november hó 6-án a községi irodában árverés útján haszonbérbe ki fog adatni.

Árverezni kívánók úgy az alólírtnál, mint a községi irodában a közelebbi feltételeket betekinthetik.

Szent-Agotha, 1887. október 17.

A járás főszolgabírája:
Schaser.

(424) 2—2

Jó kereset!

Bizalmas személyeket keresünk törvényesen megengedett díjsorsjegyek eladásához. Magas jutalékot esetleg havi fizetést adunk.

Fővárosi váltóüzlet társaság

ADLER és Társa

6 Budapest. 25

Kereskedelmi magántanfolyam.

E f. évi november hó 2-kán megnyitom szokott estéli tanóráimat az egyszerű és kettős könyvvitel-, számtan- és levelezésből.

A tanfolyam hat óra terjed.

Tannyelv: a német, azonban a szükséghez képest elegendő magyar és román magyarázatokkal. — Tanórak: hétfőn, szerdán és szombaton esti 8-tól 9 óráig, Közép-váruteza 227. szám alatti lakásomon.

Tandij: havonként 5 frt.

Felvételi jelentkezések alólírt lakásán a délutáni órákban, valamint a Popovits A. András ur irodájában Szentlélek-uteza 146. sz. alatt reggeli 8-tól 12 óráig naponta elfogadtatnak.

Rácz József.

keres. könyvvezető.

(426) 2

Alapítvány. — Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár.

ALEXI könyvnyomdája BRASSÓ könyomda, xylográfia és ezinkográfia.

Minthogy sikerült Lehmann Gottlieb urat mint munkatársat üzletem számára megnyerni, az eddigi üzlettemmel kapcsolatosan fennebb jelzett szakokat is bevezettem, a mi azon kellemes helyzetbe hoz, hogy mindennemű grafikus rendeléseket, mint: *legfinomabb névjegyeket, számlákat gyári látképekkel, részvényeket, chromolitografiai falragaszokat, művészi képekkel bíró műveket, terveket* stb. leggyorsabban és legpontosabban teljesíthetnek. — Kérem e tekintetben a n. é. közönség szives rendelkezéseit.

Kiváló tisztelettel

Alexi Theochár.

üzlettulajdonos.

(383) 4—12